

ΜΠΑΛ ΜΑΣΚΕ ΣΤΗΝ ΟΠΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(Πίναξ του Μανέ).

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

Η ΦΡΙΚΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

— Φίλε μου, είπε ή κ. Ντέ Τερσάκ στον άντρα της, μπορείς να μου δώσεις χίλια φράγκα;

— Μά, τώρα τελευταία, σούδωσα άρκετά χρήματα, αγαπητή μου, της απάντησε ό κ. Ντέ Τερσάκ. Τι τα έκαμες;

— Να, έχεις δίκιο, δικαιολογήθηκε ή κ. Ντέ Τερσάκ, μά... Ξέρεις;... Έχω τόσους φτωχούς που περιμένουν βοήθεια από μένα. Σήμερα θέλω να βοηθήσω μία οικογένεια, που βρίσκεται σ' άξιοθρήνητη κατάσταση. Ο πατέρας άρρώσθησε κι' έμεινε δυό μήνες στο νοσοκομείο. Σάδεναν όλες τις οικονομίες τους και δημιούργησαν χρέη. Ο ιδιοκτήτης του μικρού σπιτιού, στο όποιο μένουν, τους άπειλει με έξωση. Τους χρειάζονται, χωρίς άλλο σήμερα, χίλια φράγκα. Μή μου τα άρνεύσαι, σε παρακαλώ... Οι φτωχοί αυτοί άνθρωποι θά σ' εύλογούν...

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ή κ. Ντέ Τερσάκ είχε μία τόσο πονετική έκφραση στο πρόσωπό της, ώστε ό άντρας της συγκινήθηκε.

— Λουκία μου, της είπε, έχεις καρδιά άγγέλου, αλλά σήμερα δέν θά μπορέσω δυστυχώς να σ' εύχαριστήσω. Σου δίνω πάντα όσα χρήματα μου ζητάς, αλλά αυτές τις ήμέρες είχαμε πολλά έξοδα, έπρεπε να στείλωμε κι' ένα άρκετά σεβαστό ποσόν στο γιό μου, ό όποιος σπουδάζει στο Βέλγιο. Θά σου δώσω χρήματα, αλλά όχι σήμερα. Σε βεβαίω μάλιστα, ότι για να σου δίνω κάθε τόσο όσα χρήματα μου ζητάς, έχω παραμελήσει τη μικρή μας Ίωάννα. Είπε τόσος καιρός τώρα που με παρακαλεί να της αγοράσω ένα γούνινο έπανοφόρι.

Η κ. Ντέ Τερσάκ κατσούφρισε. Κάθισε σ' ένα ντιβάνι και είπε:

— Η Ίωάννα έχει έπανοφόρι να φορέσει, ενώ οι προστατευόμενοί μου είναι χαμένοι άν δέν τους πάω σήμερα χίλια φράγκα.

— Τι να σου πω, καλή μου Λουκία;... Σήμερα είναι αδύνατον να σου δώσω τό ποσόν που μου ζητάς. Αφού όμως είναι τόση μεγάλη ανάγκη... τί να σου πω... Ένεχυρίασε ένα από τα κοσμήματά σου. Έχεις τόσα πολλά! Και σε μερικές ήμέρες θά πάω να τό πάρω πίσω, πληρώνοντας όσα χρήματα σου δώσουν γι' αυτό, και τούς πόρους.

Στά λόγια αυτά του κ. Ντέ Τερσάκ, ή γυναίκα του γλώμισσε. — Τί λές; είπε. Να ένεχυριάσω τα κοσμήματά μου, που τό

καθένα απ' αυτά είναι μία γλυκεία ανάμνησις της ζωής μου; Έσθ δέν μου τα έχεις δώσει όλα, σε στιγμές άξέχαστες; Θά ήταν φοβερό, τρωμερό, άπίσιο να τ' αφήσω, έστω και για λίγες μέρες, στα χέρια τών τοκογλύφων. Πρωτιμώ να δανειστώ από καμιά φίλη μου τό ποσόν που μου χρειάζεται, παρά να ένεχυριάσω έστω κι' ένα δαχτυλίδι μου.

Μόλις τελείωσε τη φράσι της ή Λουκία, σηκώθηκε κι' έφυγε από τό δωμάτιο, σχεδόν θυμωμένη.

Μόνος τώρα, ό κ. Ντέ Τερσάκ πλησίασε σ' ένα τραπέζάκι, άπάνω στο όποιο ήταν ένα μεγάλο μαύρο κουτί από έβανο.

«Η Λουκία, σκέφτηκε, δέν θέλει να δώσει ούτε προσωρινώς ένα της κόσμημα, από πρόληψη βέβαια...».

Και μηχανικά ό κ. Ντέ Τερσάκ άνοιξε τό κουτί, μέσα στο όποιο ή Λουκία φύλαγε τα περισσότερα κοσμήματά της.

Είκοσι χρόνια συζυγικής ζωής έλαμπαν εκεί μέσα, χρυσταλιωμένα — μπορεί να πη κανείς — σε πολύτιμες πέτρες. Από τό δαχτυλίδι τών άρραβώνων, ως τό μαργαριταρένιο περιδέραμο, που της είχε δώσει ό άντρας της τόν περασμένο χρόνο, την έπέτειο τών γάμων τους.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ πήρε στα χέρια του τό περιδέραμο και τό έβγαξε μηχανικά, σάν κομπολόι. Έξαρνα, του έπεσε από τό χέρι. Έσκαψε να τό σηκώσει, αλλά καθώς τό πήρε πάλι στα χέρια του, παρατήρησε μ' έκπληξι ότι δυο μαργαριτάρια είχαν σπάσει. Ο κ. Ντέ Τερσάκ άπόρησε. Ήταν δυνατόν να σπάσουν έτσι εύκολα τα άληθινά μαργαριτάρια; Μιά τρωμερή και άγωνιώδης άμφιβολία τον κατέλαβε τότε. Πήρε τό κουτί με τα κοσμήματα κι' έτρεξε σ' ένα άδμαντοπωλείο, από τό όποιο είχε αγοράσει τα περισσότερα απ' αυτά.

Ο άδμαντοπώλης έξέτασε καλά όλες τις πέτρες, κι' έδήλωσε ότι ήσαν όλες ψεύτικες, όλες άλλαγμένες.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ θυμήθηκε τότε την άνεξήγητη ταραχή της γυναίκας του, όταν της πρότεινε να ένεχυρίσει ένα της κόσμημα. Ήξερε λοιπόν ότι ή πέτρες τών κοσμημάτων ήσαν ψεύτικες; Χωρίς άλλο τότε αυτή ή ίδια θά είχε πουλήσει τις άληθινές πέτρες για τούς φτωχούς της, και τις άντικατέστησε με ψεύτικες, για να μη μάθη τίποτα ό άντρας της.

— Καθμένη Λουκία, άναστένανε ό κ. Ντέ Τερσάκ... Ποιά άλλη γυναίκα έχει τόσο καλή καρδιά στον κό-

σμο;... Πάντως όμως έπρεπε να σκέφτεται λίγο και την κόρη της...

Ο κ. Ντέ Τερσάκ γύρισε στο σπίτι του άργα, γιατί ο χρυσόχοος έξετάσε μιά-μιά όλες τις πέτρες, και είχε πει νυχτώσει.

Νόμις πως θα βρη τη γυναίκα του να τον περιμένει, μα εκείνη είχε φύγει πριν απ' αυτόν και δεν είχε επιστρέψει ακόμα.

Κάθησε λοιπόν στο σαλόνι και περίμενε. Περίμενε άρκετη ώρα. Άλλά η Λουκία δεν φανόταν. Ποτέ δεν είχε μείνει τόσο άργα έξω. Η Ίωάννα νύσταξε στο μεταξύ κι' άποκοιμήθηκε.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ άρχισε πεινά ν' άνησυχή για την άργοπορία της γυναίκας του.

Έξαφνα άκουσε φωνές έξω στον προθάλαμο, πόρτες να κλείνουν και ν' άνοιγουν με κρότο, και ύστερα βαρεία βήματα στο διπλανό δωμάτιο, το όποιο ήταν η κρεββατοκάμαρα της Λουκίας.

Τινάχτηκε άμέσως όρθιος κι' έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο να δη τί συμβαίνει. Μόλις έφτασε στην πόρτα, αντίκρουσε έντρομος δύο άστεινός φάλακες να μεταφέρουν στο κρεβάτι της τη Λουκία άναίσθητη. Μία κμαριέρα τους συνοδευε κλαίγοντας σιγανά...

Πηγμένως απ' την άγωνία, ο κ. Ντέ Τερσάκ ζήτησε να μάθη άμέσως τι είχε συμβεί. Οι κροφόλακες του έξηγήσαν τότε ότι κάποιος είχε χτυπήσει τη γυναίκα του με μασσοτιόν στο κεφάλι.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ νόμισε πως όνειρεύεται.

— Πού;... Πότε;... Γιατί;... Ένας κριός, τον όποιο ο κ. Ντέ Τερσάκ δεν είχε προσέξει πάνω στην ταραχή του, πλησίασε τώρα και τού ειπε:

— Είμαι ο προϊστάμενος του άστυνομικού τμήματος της συνοικίας Σαπέλ. Το βράδυ, στις όχτώ, μιά γυναίκα του λαού, ηθε τραχόντας στο τμήμα και μās ειδοποίησε ότι στον αριθμό 56 της όδοσ Ντουντωβίλ έγινε κάποιος έγκλημα, γιατί άκουσαν έξαφνα φωνές και βογγητά. Τρέξαμε άμέσως ενκι δύο άστεινός φάλακες κι' εγώ. Το σπίτι αυτό δεν έχει καθόλου καλή φήμη. Είπε ένα πολύ ύποπτο καταφύγιο κωκοποιών. Άνεθήκαμε επάνω και σ' ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος βρήκαμε την κωρία μισόγυμη και λιποθυμμένη. Άνακαλήκαμε την ταυτότητα της από ένα φάκελλο που είχε στην τσάντα της και φώναξα άμέσως ένα γιατρό. Ο γιατρός έξετάσε την κωρία και μās ειπε ότι μπορούμε να τη μεταφέρουμε σπίτι της χωρίς κίνδυνο. Έθήραμε λοιπόν ένα άμάξι και την έφεραμε.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ τάχε χαμένα.

— Μά ποός... ποός τη χτύπησε; ρώτησε τρέμοντας διόλκιρος.

— Η γυναίκα που μās ειδοποίησε στο τμήμα, μās ειπε ότι είδε να βγαίνει από το σπίτι της όδοσ Ντουντωβίλ ο ώραςος Φριζέ, ένας γνωστός τύπος της γειτονιάς.

— Δεν τον έπίασατε;

— Όχι άκόμα, κώριε, αλλά μπορούμε να τον συλλάβουμε αν θέλουμε...

— Αν θέλετε; Τι θα πη αυτό;

Ο άστυνομικός διάταξε για μιά στιγμή ν' άπατηση. Κατόπιν, παίρνοντας κατά μέρος τον κ. Ντέ Τερσάκ, τού ειπε σιγά:

— Σκέφτηκα ότι θα ήταν πιο φρόνιμο να μη συλλάβουμε τον νέο που σās άνεφερα, κι' αυτό για το συμφέρον σας. Νομίζω δηλαδή πως πρέπει ν' αποσιωπήσουμε την ύπόθεση. Δεν θα θέλατε βέβαια να διασποδή το όνομά σας... Καταλαβαίνετε;

— Καταλαβαίνω, ειπε ο κ. Ντέ Τερσάκ, ότι η γυναίκα μου έπεσε θύμα της κλωστούνης και της φιλανθρωπίας της. Ός φαίνεται, ο κωκοποιός εκείνος την παρέσυρε στο σπίτι της όδοσ Ντουντωβίλ, εκμεταλλευόμενος την καλή της πίστι και τα φιλεύσπλαχνα αισθήματά της. Δεν θέλω λοιπόν να μείνη άτιμώθητος αυτός ο ληστής. Δεν φοβούμαι τις δικαστικές φασαρίες, όπως νομίζετε...

— Και όμως... ειπε ο άστυνομικός.

Μά ο κ. Ντέ Τερσάκ δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε περισσότερο. Γύρισε τα μάτια του προς τη γυναίκα του και την κούταξε με βαθεία όδνη.

Μά τί περίεργο όστόσο!... Το πρόσωπο της Λουκίας του φάνηκε πολύ άλλαγμένο. Δεν είδε σ' αυτό την έκφραση του πόνου, όπως περιέμενε. Το πρόσωπο της γυναίκας του είχε μιά έκφραση άλλόκοτη, τρομερή...

Τη στιγμή αυτή η Λουκία σιχτήρισε στο κρεβάτι της και ψιθύρισε μερικά λόγια άκατανόητα.

— Τι λέει; ρώτησε ο άντρας της.

Ο γιατρός, ο όποιος είχε συνοδέψει την κ. Ντέ Τερσάκ ως το σπίτι της, άπάντησε:

— Παραμιλάει πάλι, όπως προδ όλίγου, μέσα στο άμάξι, καθώς τη μεταφέρουμε. Άπομακρύνετε, σας παρακαλώ, τους ύπηρέτες, και πιγαίνετε να φέρετε μιά νοσοκόμα.

— Η κμαριέρα της γυναίκας μου είνε πολύ άφοσιωμένη και άξιζει όσο όλες η νοσοκόμες, άπάντησε ο κ. Ντέ Τερσάκ.

— Όχι, όχι, πρέπει να κμάετε από που σας λέω, έπέμεινε ο γιατρός. Να φύγουν όλοι απ' εδώ. Ένας άρρωστος που παραμιλάει, μπορεί να πη πολλά περίεργα πράγματα. Έχω ύπνη μου την περίπτωση μιάς νέας κόρης, μās κωθένου, η όποια διηγότανε πράγματα φοιχτά, παραμιλώντας...

— Πραγματικά, ειπε ο κ. Ντέ Τερσάκ, "Ας φύγουν όλοι απ' εδώ. Όταν οι ύπηρέτες άποσύθηκαν, ο γιατρός έγραψε μερικές λέξεις σε μιά κάρτα και την έδωσε στον κ. Ντέ Τερσάκ.

— Πηγαίνετε, τού ειπε, σ' αυτή τη διεύθυνση. Θα ζητήσετε μιά νοσοκόμα και θα τη φέρετε εδώ άμέσως.

— Να στείλω έναν ύπηρέτη; ρώτησε ο κ. Ντέ Τερσάκ.

— Καλύτερα να πάτε να τη φέρετε έσείς ο ίδιος, τού σύστησε ο γιατρός.

Ο κ. Ντέ Τερσάκ κατάλαβε ότι ηθελαν ν' άπομακρύνουν κι' αυτόν τον ίδιο κι' ότι κάποιος τρομερό μυστήριο ύπηρχε σ' όλα αυτά.

Ποίν φύγει, έσκαψε κοντά στη γυναίκα του, παραμερίζοντας τον γιατρό που στέκε διαρκώς εμπρός της, κάρφωσε τα μάτια του επάνω της και μιά κωραγή ξεφύγε απ' το στόμα του:

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τι είνε αυτό πάλι; Κουτάξτε, γιατρέ... Τα μάγουλα, τα μάτια, τα χείλη της γυναίκας μου είνε βαμμένα, φοιχτά βαμμένα...

— Δεν βαφόταν έτσι πάντα; μουρούρισε ο γιατρός.

— Ποτέ... Ποτέ... Δεν είδα ποτέ τη γυναίκα μου να βάζη ούτε ένα μούρο πούδρας στο πρόσωπό της.

Ο γιατρός γύρισε άλλου το πρόσωπό του, σαν να ηθελε να κωρήνη τη στενοχώρια του. Έξαφνα η άρρωστη άνασπρώθηκε λίγο κι' άνοιξε τα μάτια της, τα όποια, βαμμένα όπως ήταν όλόγουρα με μπλε κωραγιόνι, έλαμπαν άπλανη, αλλά και φλογερά.

Και τα χείλη της, κώκωνα σαν αίμα κι' αυτά από το ύπερβολικό βάρος, άρχισαν να ψιθύρουν:

— Είμαι εγώ, εγώ, ψυχή μου. Βλέπεις ότι σ' άκούω... Κάνω ό,τι θέλεις... Φτιασιδώκα σαν μιά κωρεύτρια... άρα σ' άρέσω έτσι...

Ο γιατρός άρπαξε τον κ. Ντέ Τερσάκ από το χέρι και θέλησε να τον άπομακρύνει, μα εκείνος άπαισιώθηκε.

— Όχι! φώναξε. Θέλω να τ' άκούσω όλα... Να τα μάθω όλα.

Και πάλι η Λουκία άρχισε να μιλάη:

— Χτύπησε με... Κάνε με να πονώ... Άλλά μη μ' έγκαταλείψεις... Πολλαγαπημένο μου, άποσφύγε μου φίλε, σε λατρεύω!... Όθλω τα χείλια σου, τα φίλά σου... Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτά... Θέλεις κωρηματα;... Μά δεν έχω σήμερα... Δεν θέλησε σήμερα να μου δώση... Άλλά θα βρω... Σου όρκίζομαι ότι θα βρω...

Άρχισε συγχρόνως να κλαίη με λυγμούς, δαγκώνοντας τα χείρια της και ψιθύριοντας:

— Σε ίκετεύω!... Έλεος!... Μείνε... Μη μ' άφηνεις... Άπτήσου με... Δεν έχω πια κανένα κώσμημα να πουλήσω... Όλα τάδωσα για σένα...

Ο κ. Ντέ Τερσάκ ιλιγγιώθηκε.

Αυτή ήταν λοιπόν η Λουκία, η άγαπημένη του γυναίκα, που την έλάτρευε σαν άγια;

Δεν ήταν στην πραγματικότητα, παρά μιά νέα Μεσσαλίνα, η όποια έτρεχε στα καταφύγια, άναζητώντας κωδαίες άπολαύσεις, η όποια πουλούσε τα κωσμηματά της για να εχθαρήσει τους κωδαίους φίλους της; Μά πως ήταν δυνατόν να κωρή τόσο επήθηεια τα κωρημάτια της ένστοιχα και να ποζάρη ως πρώτο-πον άρετής;...

— Δεν μπορώ να την άκούω πειά, γιατρέ, ειπε ο κ. Ντέ Τερσάκ στο γιατρό. Κάνέτε την να σωπάση μ' όποιο μέσον μπορείτε. Έλεος, γιατρέ!... Έχω μορφήν στον ταξιδιωτικό σάκκο μου. Κάνέτε της μιά ένεια μορφήν, ληπήντε με!

— Τι λέτε; ειπε ο γιατρός. Ένσει μορφήν, στην άδυναμία και στην ύπερδιέγερση που βρισκεται τώρα; Η παραμικρότερη δόσις θα την έσκόπανε.

Όταν έφυγε ο γιατρός, ο κ. Ντέ Τερσάκ έπεσε γεμάτος άπελπισία σ' ένα καθίσμα. Μέσα σε λίγες στιγμές είχε μάθει τόσα φοιχτά πράγματα!... Η σκέψη του πέταξε στα περασμένα. Θυμήθηκε έξαφνα ότι ο πατέρας της Λουκίας ήταν ένας έκφυλος. Είχε ζοδέψει όλη του την περιουσία σε όργια, και στο τέλος αυτοκτόνησε.

Όστε η κληρονομιά της ήταν εκείνη που βάρανε σαν μιά φοιχτή κατάρη τη γυναίκα του και την έσκαψε άκατανίκητα στην άτιμία.

Με μιά τέτοια μητέρα, τί θα γινότανε η Ίωάννα, που ήταν τόσο καλή, τόσο άγνή; Άν τα μάθαινε όλ' αυτά μιά μέρα, η άδωα κόρη θα πέθανε από ντροπή. Κι' ο γιός τους το ίδιο.

Χωρίς να διστάση πειά ο κ. Ντέ Τερσάκ, άνοιξε τον ταξιδιωτικό σάκκο του, πήρε τη σύριγγα των ένέσεων, έσπασε μιά άμπουλα μορφήν, τη γέμισε ως επάνω, πήγε κοντά στη γυναίκα του και της έκανε μιά ένεια στο μπράτσο.

Σχεδόν άμέσως η άρρωστη ήσυχισε και έπεσε σε βαθύ λήθαργο. Ο κ. Ντέ Τερσάκ κωπούσε το χέρι της και παρακολουθούσε τον σφυγμό της, ο όποιος χτυπούσε όλοένα και πιο σιγά. Μιά ώρα πέρασε έτσι. Κι' έξαφνα, τα μεσάνυχτα άκρωδώς, ο σφυγμός έπαψε να κωπαί...

Η Λουκία είχε πεθάνει!...

Ο κ. Ντέ Τερσάκ σταύρωσε τα χείρια της κι' άκούνησε στο στήθος της ένα σταυρό. Και τώρα πειά, προσπαθώντας να έπιληθή στον έαυτό του, πήγε στο δωμάτιο της κόρης του, όπου η Ίωάννα, κλαίγοντας, περιέμενε νέα για τη μητέρα της.

— Ίωάννα, κόρη μου, της ειπε ο κ. Ντέ Τερσάκ, θάρρος!... Σφιζε την καρδιά σου, παιδί μου, κι' έλα να φιλήσης το νεκρό της μητέρας σου...

—Οι προστατευόμενοι μου είνε χαμένοι, αν δεν τους πάω σήμερα χείλια φράγκα, ειπε η κ. Τερσάκ.

